

Sygn. akt: III U 784/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 października 2013 r. w O.

sprawy z odwołania M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania M. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 21.03.2013r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje M. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 23 grudnia 2012 roku do 22 grudnia 2013 roku,
- stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.03.2013r. znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. C. podniósł, że na skutek urazu doznanego w wyniku wypadku przy pracy w dniu 29.08.2011r. nie słyszy na ucho prawe, ma bóle i zawroty głowy, według zaleceń lekarskich powinien prowadzić oszczędny tryb życia. Ze względu na zawodowe wykształcenie, jakie posiada, nie ma możliwości wykonywania pracy lekkiej, nie wymagającej wysiłku fizycznego. Wniósł o uznanie go za niezdolnego do pracy i przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie wskazując, że zarówno lekarz Orzecznik ZUS jak i Komisja Lekarska ZUS uznali M. C. za zdolnego do pracy, dlatego zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

W dniu 29.08.2011r. M. C. (ur. (...)) uległ wypadkowi przy pracy.

Decyzją z dnia 02.04.2012r. odwołującemu przyznano prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 27.02.2012r. do 25.06.2012r. a decyzją z dnia 26.06.2012r. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 26.06.2012r. do 22.12.2012r.

W dniu 30.11.2012r. odwołujący złożył wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Organ rentowy skierował odwołującego na badanie lekarskie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 31.01.2013r. stwierdził, że M. C. nie jest niezdolny do pracy. Także Komisja Lekarska ZUS, po rozpoznaniu sprzeciwu odwołującego w orzeczeniu z dnia 15.03.2013r. ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy.

W konsekwencji Oddział ZUS w P. zaskarżoną decyzją z dnia 21.03.2013r. odmówił M. C. prawa do renty z tytułu z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W ocenie Sądu odwołanie od tej decyzji jest zasadne.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j.Dz.U.2009, Nr 167, poz. 1322) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy.

Według art. 17 ust. 1 przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Ust. 2 stanowi, że świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy.

Definiując niezdolność do pracy wskutek choroby zawodowej w rozumieniu art. 6 ustawy wypadkowej Sąd Najwyższy stwierdził, że zachodzi ona wówczas, gdy choroba zawodowa jest istotną przyczyną częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, co oznacza, że bez wynikającego z niej uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie wystąpiłaby. Taki stan rzeczy istnieje niewątpliwie, gdy choroba zawodowa sama powoduje uszczerbek na zdrowiu uzasadniający zakwalifikowanie pracownika jako częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy. Zachodzi on jednak również wówczas, gdy sama choroba zawodowa nie uzasadnia uznania pracownika za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy, jednak bez wynikającego z niej uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie wystąpiłaby, ponieważ pozostałe przyczyny niezdolności, np. inne choroby, nie wystarczają do jej powstania. W takim przypadku stopień, w jakim choroba zawodowa przyczynia się do niezdolności, nie ma znaczenia, ważne jest to, że przesądza ona o wystąpieniu niezdolności do pracy, stanowiąc jej istotną przyczynę (Daniel E. Lach, Komentarz do art. 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych).

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57, ust. 1 pkt 2 ustawy, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony u którego niezdolność powstała w wieku powyżej 30 lat życia, osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2).

W/w przepisu nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 58 ust. 4 ustawy).

Jak wspomniano wyżej, zgodnie z art. 17 ustawy wypadkowej renta z tytułu niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Warunkiem przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy wypadkowej jest jednak kwalifikowana przyczyna wystąpienia tej niezdolności w postaci wypadku przy pracy.

Mając na względzie przytoczone przepisy Sąd postanowieniem z dnia 05.06.2013r. dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii i laryngologii celem ustalenia, czy M. C. jest niezdolny do pracy, czy niezdolność ta ma charakter trwały, celem ustalenia ewentualnej daty powstania niezdolności oraz ustalenia, czy niezdolność została spowodowana wypadkiem przy pracy w dniu 29.08.2011r.

W opinii z dnia 30.07.2013r. biegli: neurolog T. P., ortopeda C. K. i otolaryngolog T. S., po przeprowadzeniu badania oraz analizie dokumentacji medycznej zawartej w aktach rentowych rozpoznali u odwołującego: przebyty w dniu 29.08.2011r. uraz czaszkowo - mózgowy, bóle głowy, zawroty głowy, zaburzenia równowagi pourazowe pozabłędnikowe, głęboki niedosłuch zmysłowo-nerwowy ucha prawego, podejrzenia napadów (samoczynne, zaciskania żwaczy, skurcze i drgawki mięśni kg prawej) do obserwacji i diagnozy. Zdaniem biegłych stwierdzone schorzenia oraz ich stopień zaawansowania czynią odwołującego częściowo niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres roku, od dnia ukończenia świadczenia rehabilitacyjnego.

Biegli w uzasadnieniu wskazali, że badany w obecnym stanie zdrowia spełnia warunki zdrowotne kwalifikujące do uznania częściowej niezdolności do pracy na okres 1-go roku w związku z wypadkiem w pracy. Podawane przez niego skargi, utrudniają w sposób istotny i długotrwały zdolność od wykonywania pracy fizycznej. Jest on po ciężkim wypadku czaszkowo- mózgowym powikłany, nadal utrzymują się zawroty głowy, zaburzenia równowagi, głęboki niedosłuch ucha prawego, osłabienie pamięci i koncentracji, ponadto występują dolegliwości - skurcze i drgawki ręki prawej oraz mięśni żwaczy dotychczas nie zdiagnozowane. Zdaniem biegłych odwołujący nie może wykonywać ciężkiej pracy fizycznej, pracy na wysokości pracy, z maszynami i elektrycznością. Z powodu niedosłuchu istnieje utrudniony kontakt słowny. Badany wymaga diagnostyki neurologicznej celem ustalenia, czy podawane przez niego dolegliwości nie są napadami padaczkowymi (k. 15- 16 a.s.).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń.

Także Sąd uznał, iż w/w opina biegłych sądowych może być podstawą do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia. Opinia jest kompletna i spójna, opiera się na zgromadzonej w toku postępowania przed organem rentowym dokumentacji medycznej i wynikach badań oraz na wiedzy i doświadczeniu biegłych sądowych. Opinia logicznie wyjaśnia, dlaczego schorzenia występujące u odwołującego mają związek z wypadkiem przy pracy, wyjaśnia też, dlaczego uniemożliwiają wykonywanie pracy zawodowej zgodnej z kwalifikacjami odwołującego. Z akt ZUS wynika, że M. C. wykonywał pracę fizyczną jako piekarz i robotnik budowlany. Wykonywanie prac w tych zawodach wymaga sprawności fizycznej, a pracy robotnika budowlanego nie może wykonywać osoba, która ma zawroty głowy

i zaburzenia równowagi, dlatego słuszny jest wniosek biegłych, iż odwołujący nie może wykonywać prac fizycznych, zgodnych z posiadanymi kwalifikacjami.

Strony nie kwestionowały również czasookresu niezdolności do pracy, wskazanego przez biegłych, którą biegli określili na 1 rok od daty wstrzymania świadczenia rehabilitacyjnego. Z akt ZUS wynika, że odwołujący pobierał świadczenie rehabilitacyjne do dnia 22.12.2012r.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że odwołujący M. C. spełnia wszelkie wymagane prawem przesłanki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a w związku z tym na mocy art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres wskazany przez biegłych, tj. od 23.12.2012r. do 22.12.2013r.

Stosownie do treści art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego co do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010r., II UK 330/09, LEX 604220).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do obciążenia odpowiedzialnością organ rentowy za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Zdaniem Sądu zgromadzony już na tym etapie materiał dowodowy wystarczał do rzetelnej oceny stanu zdrowia odwołującego oraz przyznania mu prawa do renty. Na etapie postępowania sądowego nie pojawiły się żadne nowe dowody, w tym dotyczące stanu zdrowia odwołującego, a biegli lekarze wydali opinię na podstawie tej samej dokumentacji medycznej, którą dysponował Lekarz Orzecznik ZUS i Komisja Lekarska ZUS. W konsekwencji należało uznać, że po zbadaniu odwołującego organ rentowy miał wszelkie dane pozwalające na przyznanie M. C. żądanego świadczenia. Nieprawidłowa ocena stanu zdrowia odwołującego była więc spowodowana błędnym orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS. Jest to okoliczność, za którą odpowiedzialność ponosi organ rentowy, co skutkuje uznaniem odpowiedzialności organu rentowego co do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i w konsekwencji co do opóźnienia w przyznaniu i wypłacie świadczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.